

Dette er Noget, jeg tror, man ikke tilstrækkelig holder for Die, dengang man i 1867 gennemførte Hærloven, thi hvad gjorde man dengang? Man brød med det Bestaaende og gjorde Hæren til en stor Forsøgskommission for en hel Mængde Theorier, om hvis Brugelighed ligeoverfor Hæren man dengang ikke kunde danne sig nogen absolut Mening. Naar det nu igaar blev sagt af det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm): Desuagtet blev Hærloven vedtaget her med stor Velvilje og blev modtagen paa samme Maade af Hæren, saa vil jeg dog dertil bemærke, at jeg tror, at man i Hæren var sig klart bevidst, at denne Lov indeholdt mange Mangler; men jeg tror, at Hæren nærrede den samme Anskuelse som dette Thing og satte sin Tillid til den Mand, der dengang stod som Krigsminister, i Saab om, at han igjennem Administrationen vilde forstaa at raade Bod paa disse Mangler. Desuden maad det erindres, at i Forholdet dengang var blevet faalebes, at Hæren i Virkeligheden ingen Organisation havde, men havde Tid efter anden rokket saameget ved Organisationsplanen af 1842, at den i Virkeligheden kun bestod paa Papiret, og man gæstede derfor at komme ind under en lovbunden Tilstand, hvilket skete ved Loven af 1867. Naar det nu i Tidens Længde har viist sig, at Manglerne ved Hærloven ere blevne større, end man troede, Noget, hvori maasse Administrationen ogsaa har sin Skyld, saa ligger det ganske naturligt deri, at der i Tiden mellem 1867 og nu er gjort en Erfaring i den gigantiske Kamp, som Frankrig og Tydskland have ført med hinanden, og som vor Hær ligesaa lidt kan være uberørt af som alle andre Hære. Tager vi Perioden fra 1871 og til nu, saa vil det ses, at der næsten ikke er en eneste Stat, som ikke har fundet det nødvendigt at omorganisere sin Hær. Selv Schweiz, som Mange ellers opstiller som et Forbillede, har omorganiseret sin Hær. Der staaer endnu to Lande tilbage, nemlig vore Nabolande, men i Sverrig har man ialtsald arbejdet et Forslag, der vil komme til Forhandling paa Rigsdagen. Naar da ogsaa vi skulde stride til at revidere Hærloven, foreligger det Spørgsmaal: Skal man da gaa en ny Vej, skal man søge at vende tilbage til det, man forlod i 1867 og slaa ind i en Retning, der maasse nærmer sig Organisation af 1842 noget mere? Dertil vil jeg sige: Det tror jeg ikke. Jeg tror, at den høstagede Krigsminister havde fuldstændig Ret, da han ved Forelæggelsen af Lovforslaget sagde, at han ansaa det for rigtigt at arbejde videre paa Grundlag af det Bestaaende og søge at raade Bod paa de Mangler, som dette havde viist sig at være i Besiddelse af, og jeg tror, man i saa Henseende maa være ham taknemlig for det Forslag, han har forelaagt, idet det i Virkeligheden raader Bod paa de allervæsentligste Mangler. Men jeg skal ogsaa sige, at det er altid forbundet med Fare at

gaa over fra een bestaaende Tilstand til en anden, især for en Hær, thi i Overgangstilstanden er den til en vis Grad værgeløs, indtil Alt er gennemført. Vil man have et Eksempel, saa se paa Frankrig. Frankrig fik en ny Hærorganisation i 1868, og det var Frankrigs Ulykke, at Krigen udbrød i 1870 paa en Tid, da Organisationen ikke var gennemført. Og tro De, at Frankrig vilde finde sig i alle de Ufordringer, der daglig komme til det fra Tydskland, hvis det ikke var, fordi det ikke er færdigt med sin Hærorganisation og derfor er nødt til at vente. Men netop fordi vi ikke vide, i hvilket Dieblis Krigen kan staa for Døren, vilde det være uheldigt at skabe en Overgangstilstand i Hæren, der kunde rumme Fare for vort Fædreland. — Om det vil være muligt i denne Sæssion at gennemføre Hærlovens Revision, staaer vist for Mange som tvivlsomt, og jeg kan ikke sige Andet, end, at efter de Udtalelser, vi igaar hørte fra det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosson), staaer det ikke aldeles tydeligt for mig, at Rimeligheden ligger nær. Jeg skal ikke gaa lanat tilbage i Fortiden, og skal ikke dvæle ved den Maade, hvorpaa den foreløbige Betænkning er kommen frem; men jeg skal dog overfor en Udtalelse fra det ærede Medlem, der ogsaa ved denne Leilighed fandt det rigtigt at bringe Tillidsforholdet til Regjeringen ind som et af de Motiver, hvorfor man ikke forrige Aar rørte ved Sagen, sige, at jeg tror, at det er et af de Motiver, man ikke har Lov til at lade sig lede af. Fædrelandet skal staa over Partierne, og vort Forsvarsvæsenes Ordning er ingen Partisag. Naar isvrigt det ærede Medlem i det Hele i sin Udtalelse igaar talte, som om han ved denne Leilighed førte Ordet paa Flertallets Vegne, tror jeg, at det er noget anteciperet. Den Betænkning, der foreligger, og hvortil han refererede sig, er affattet af et Flertal og forskjellige Mindretal i Udvalget, men den har ikke været til Forhandling her i Thinget, og saa længe Sagen ikke har været til Forhandling her, kan der ikke være Tale om, hvad Flertallet i dette Thing vil, thi Flertallet har ikke udtalt sig om Noget som helst, før det er kommet til Afstemning. Jeg vil imidlertid tro, at naar der, som det i Dieblisset er vitterligt, i hele Landet er en almindelig Erkjendelse af Nødvendigheden af at bringe en Ordning tilveie af Forsvarsvæsenet, kunne vi, der sidde her og skulle være Folkets Repræsentanter, ikke være uberørte deraf, men maa Alle af bedste Gode stræbe at ordne denne Sag og se, om det er muligt ved gjensidig Imødekommen at komme til en Ordning, som virkelig er betryggende for vort Forsvar. — Skulde man sammenligne det foreliggende Lovforslag med den bestaaende Lov, og det er i Grunden det Gæste, der har faktisk Betydning, vil jeg sige som før, at jeg tror, at det foreliggende Forslag i alle væsentlige Henseender raader Bod paa Manglerne